

zich aan. Nog even stond hij stil om na te gaan of alles wel redelijk zat en toen stak hij een bibberend handje uit en klopte driemaal op de deur van zijn eigen boom.

Dadelijk verstomde het gezang. Het werd muisstil in de kabouterboom. De dieren hielden hun adem in, hun ogen werden groot van verwachting. Vol spanning tuurden ze allemaal naar de deur, waardoor de heilige bisschop nu binnen zou treden. Gregorius veegde nog gauw een paar zweetdruppeltjes van zijn dassenneus en ging van pure opwinding op de hoge hoed van Salomo zitten, die met een puffend geluid in elkaar zakte.

Oehoehoeroe deed langzaam de deur open en toen schreed Sint Nicolaas statig binnen. Een gemompel van bewondering steeg op uit de rijen der dieren. Nog nooit hadden ze zoiets moois gezien. Wat een prachtige baard had me die bisschop. Daarbij vergeleken was het baardje van Paulus niets bijzonders. En dan die schitterende muts! Tot nu toe had iedereen gedacht dat de hoge hoed van Salomo het mooiste hoofddeksel was op de hele wereld. Dat had Salomo zelf ook gedacht.

Die lange witte lokken, dat leek wel sneeuw. En die rode mantel. Wie had er ooit zo'n mantel aanschouwd? Mooier dan het rood van de ondergaande zon, dacht Rosa en toen gaf ze Gregorius een por, omdat hij alweer met zijn ogen dicht stond te dommelen.

En dan die prachtige schoenen van Sint Nicolaas! O nee, dat zagen ze toch verkeerd. Sint Nicolaas had helemaal geen schoenen aan, maar liep op doorgestopte kaboutersokjes. Nou ja, het hoorde vermoedelijk bij zijn waardigheid. Bij goedheiligmannen wist je zulke dingen nooit precies. Hij was er hun nog dierbaarder om, want zij zelf hadden immers ook nooit schoenen aan? En niet te vergeten: die glinsterende staf van puur goud! Ja, die staf was haast nog wel het mooist van alles. Oppervlakkig gezien leek hij wel wat op een doodgewone hark, maar als je goed keek, zag je toch duidelijk dat het een echt gouden

staf was, versierd met kostbare edelstenen, die flonkerden bij iedere beweging. Sint Nicolaas schreed dus door het kamertje. Hij struikelde zo statig mogelijk over zijn lange mantel, gaf gauw een mep tegen de mijter, die natuurlijk alweer scheef stond, maar die door de mep nog schever kwam te staan en probeerde toen heel waardig naar de dieren te kijken, die in een grote kring zaten en een en al bewondering waren. Het was een hele geruststelling dat niemand Paulus herkende. Alles was bijna in orde. Alleen met de staf moest nog iets gebeuren.

Paulus besloot dat meteen maar te doen. Kordaat stapte hij naar de hoek waar zijn schoffels en scheppen en harken stonden, rommelde wat rond tussen al dat gereedschap en verwisselde toen handig zijn hark met de echte staf. Het viel eigenlijk nauwelijks op. Hoogstens meenden de dieren dat de staf nu nog mooier was geworden.

‘Hè hè,’ zei de hulpsinterklaas, ‘dat is gelukt.’

Toen stapte hij waardig naar zijn vuurtje, waarvoor zijn lekkere stoel al klaarstond.

Op dat ogenblik ontdekten de dieren pas dat Sint Nicolaas een grote zak achter zich aan sleurde. Meteen kwamen alle neuzen weer in beweging en niemand had in de gaten dat de Sint van de gelegenheid gebruik maakte om zijn snor op te trekken.

Heel kalm zette de goede heilige zich nu in het stoeltje van Paulus, waar hij precies in paste. Hij wierp een schuine blik op de twee kabouterschoentjes, die keurig naast elkaar voor de haard stonden. Met een onopvallende beweging sloeg hij toen zijn tabberd om zijn knietjes, zodat zijn kousenvoetjes er helemaal onder verdwenen. Toen wilde hij iets gaan zeggen en... **WIP** deed de baard, die hij even had moeten loslaten.

Haastig greep Sint Nicolaas zijn baard beet, trok hem stevig naar beneden en sprak: ‘Het doet mij genoeg...’

Toen zweeg de Sint en er kwam een verschrikte uitdrukking in zijn oogjes. Wat was namelijk het geval? Paulus had wel al ondervonden dat de klazenbaard bij het praten onbehoorlijk kon opwippen, hij had ook wel binnensmonds een aantal mooie volzinnen uitgesproken voor de spiegel, maar echt hardop praten, met de mond goed open, dat had hij natuurlijk niet kunnen proberen. Wanneer hij nu iets zei, dan bewogen zijn kin en zijn baardje, daar was niets aan te doen. En dan wipte de klazenbaard erger dan ooit!

Vasthouden, dacht Paulus, goed strak houden, dat is het enige.

‘Beste dieren,’ begon hij weer. ‘Het doet mij genoeg jullie allemaal goed vast te houden. *Hola*, zo bedoel ik het niet. Ik zal proberen... *hm...* genoeg zei ik, heel groot genoeg, ooooo, wat kriebelt die snor. Dat hoort er niet bij, hoor. Ik wou maar zeggen: wie wil er nu eens een mooi klaasliedje voor mij zingen?’

Paulus had een rood hoofd gekregen van verlegenheid. De baard was zonder twijfel losser gaan zitten. Hij moest het ding met één hand vasthouden, terwijl hij met de andere hand plechtige klaasgebaren maakte.

Sommige dieren keken wat bevreemd.

Oehoeboeroe keek bepaald achterdochtig.

‘Een klaasliedje,’ herhaalde Paulus benepen.

‘O juist,’ zei Oehoeboeroe en hij schoof met zijn grote vleugel een bedeesde merel naar voren. Die merel was verreweg de beste zanger van het gezelschap en daarom had Oehoeboeroe hem uitgekozen.

Het leidde de aandacht een beetje van Sinterklaas af. Iedereen keek naar de merel en Paulus herademde.

‘Wat moet ik voor u zingen, Sint Nicolaas?’ vroeg de merel benauwd.

De heilige greep stevig in zijn baard en zei: ‘Zing maar wat je wilt, merel, het zal zeker mooi zijn.’

Toen begon de merel te zingen, zó mooi, dat alle neuzen er stil van werden. Zelfs Gregorius hield op met zijn kleine snurkjes en kwam overeind om de merel beter te kunnen zien. Met een puffend geluid kwam toen ook de hoge hoed van Salomo weer overeind. Salomo merkte nu pas wat er met zijn hoge hoed gebeurd was. Hij wilde al gaan schreeuwen maar bedwong zijn woede, om het mooie moment niet te verstoren.

Wat Sint Nicolaas betrof, de goede heilige was zo onder de indruk van de merelzang, dat hij overal in zijn tabberd naar een zakdoek begon te zoeken, om de tranen uit zijn ogen te kunnen vegen. Toen hij bemerkte dat hij helemaal vergeten had een zakdoek bij zich te steken, haalde hij zo hard zijn neus op dat er een snorpunt naar binnen schoot. Sint moest daardoor geweldig niezen en dat gaf even enige verwarring. Salomo wilde toeschieten om te helpen, maar de Sint weerde hem dadelijk af. Hij wuifde met beide handen en zei: ‘Nee, nee!’ en toen wipte de baard weer en Sint Nicolaas kreeg opeens een vuurrode kleur. Weer greep hij die lastige baard beet, gaf er een flinke ruk aan met de woorden: ‘En nou zitten blijven!’ en... had wel door de grond willen zinken. Achter zijn oortjes knapte iets. Het touwtje natuurlijk! De baard ging opeens heel erg los zitten. Als Paulus hem nu losliet, zou hij de klazenbaard helemaal verliezen!

HOOFDSTUK ZEVEN - **De hulpsinterklaas krijgt hulp**

Op hete kolen zat Paulus, op erg hete kolen, midden in zijn eigen boom, met aan alle kanten dieren en met een baard die ieder ogenblik van zijn kin kon vallen. Als hij zijn hand maar even bewoog, bewoog de baard al mee. De losse einden van het touwtje kriebelden achter zijn oren. Zijn verhitte kaboutergezichtje was onder de pruik en de mijter en de twee baarden nu helemaal paars geworden. Het was een vreselijke toestand. De arme hulpsinterklaas wierp verlangende blikken naar de deur. Kon hij er maar met een vaartje vandoor gaan! Al was het alleen maar om die baard weer goed vast te knopen. Maar het was onmogelijk. Zoiets kon hij de dieren niet aandoen. De teleurstelling zou veel te groot zijn. Hij moest zijn rol wel blijven spelen, zoals hij dat aan de echte Sint Nicolaas beloofd had. Niemand mocht merken dat hij maar een hulpsinterklaas was. Gelukkig schoot hem opeens te binnen dat hij nog een grote zak met geschenken bij zich had staan. Wanneer hij maar eerst was begonnen met uitdelen, dan zouden de dieren waarschijnlijk geen tijd meer hebben om op hem en zijn wiebelende baard te letten. Terwijl hij de baard met één hand vast bleef houden, stak hij de andere hand, die erg beefde, naar de zak uit. Hij trok de zak dicht naar zich toe en ontdekte een nieuwe tegenslag. De zak was met een stevig touw dichtgebonden en met één hand kon Paulus hem onmogelijk openmaken. Het scheelde maar heel weinig of Paulus had de moed opgegeven en bekend gemaakt wie hij was. Maar toen stond opeens de trouwe Oehoerboeroe voor hem en keek hem diep in de ogen. En die brave uil fluisterde in zijn oor: ‘Volhouden Paulus. Ik zal je wel helpen.’

Het drong niet eens tot Paulus door dat Oehoeboeroe dus zijn geheim geraden had. Hij herstelde zich op bewonderenswaardige wijze, keek vriendelijk de kring rond en vroeg: ‘Wie wil mij even helpen met het openmaken van de zak? Mijn oude heiligenvingers zijn wat stram geworden.’

Oehoeboeroe kon nog juist bijtijds roepen: ‘Nee nee, niet allemaal tegelijk,’ anders waren de dieren zeker met z’n allen bovenop de zak gesprongen. Toen boog Oehoeboeroe zich voorover en maakte zelf met zijn sterke snavel het touw los.

‘Ik dank u,’ sprak Paulus met een plechtige hoofdknik, die hem bijna de mijter deed verliezen. Ongemerkt gaf Oehoeboeroe de mijter een zetje, waardoor hij weer recht kwam te staan.

Heel voorzichtig bukte de Sint zich en begon zenuwachtig in de zak te grabbelen. Hij hield het hoofd krampachtig rechtop, om niets te verliezen van alles wat er aan en op zat.

Toen hij het eerste pakje beet had, probeerde hij langs zijn neus te kijken wat er voor naam op stond. Maar het ging niet, het ging beslist niet. De snor zat hem ook nog in de weg. Weer was het Oehoeboeroe die uitkomst bracht.

‘Kan ik de Sint misschien helpen?’ vroeg hij gedienschtig.

‘Heel graag, Oehoeboeroe,’ zei Paulus gauw. ‘Mijn ogen zijn wat zwak geworden. Kun je me ook vertellen wiens naam er op dit pakje staat?’

‘Jazeker, Paulus,’ zei Oehoeboeroe.

Sint Nicolaas verschoot van kleur.

‘Wie zegt er dat ik Paulus ben?’ vroeg hij angstig.

‘Dat zeg ik helendal niet,’ verklaarde Oehoeboeroe, ‘dat staat op het pakje.’

‘Dus dan is dat pakje voor mij?’ piepte Paulus benauwd.

‘Nee, warempel niet,’ riep Oehoeboeroe, ‘dat pakje is voor Paulus.’

‘O,’ zei Paulus en staarde peinzend voor zich uit. ‘Dan moet Sint Nicolaas zich vergist hebben, want hij wist toch dat ik er niet was, ik bedoel: ik wist toch dat hij er niet was.’

Toen begonnen alle dieren door elkaar te roepen.

‘Paulus is er niet.’

‘Paulus past op uw paard.’

‘Wij zullen het pakje wel voor Paulus bewaren.’

‘Goed goed,’ sprak de hulpsinterklaas toen. ‘Dan krijg ik het wel als ik terugkom. Ik bedoel: als Paulus terug is, dan zal ik het mezelf wel geven... ik wou zeggen dat jij het dan wel aan mij zult geven, nietwaar Oehoeboeroe?’

‘Natuurlijk, Sint Nicolaas,’ sprak Oehoeboeroe nadrukkelijk, ‘ik zal dat pakje uit uw naam aan Paulus geven. Maar als ik u was, zou ik nou maar eens wat lekkers rondstrooien.’

‘Dat is een uitstekend idee,’ zei Paulus opgelucht. Haastig greep hij wederom in de zak en begon handenvol pepernoten en ander lekkers om zich heen te werpen. Daar hadden alle dieren op gewacht! Een wild gejuich steeg op. Ze buitelden en rolden over elkaar heen en propten hun monden vol met al die lekkere dingetjes. Het was een geroezemoes en een gestommel van belang.

Te midden van al die drukte greep Paulus naar zijn achterhoofd om de touwtjes van de klazenbaard te zoeken. Niemand lette nu op hem, dit was zijn enige kans om de baard weer vast te krijgen. Paulus kreeg iets te pakken en hij knoopte dat dadelijk vast, maar zelfs een hulpsinterklaas kan niet op zijn eigen achterhoofd kijken en daardoor had hij er geen vermoeden van dat het linkertouwtje van de klazenbaard nu vastzat aan een haarlok van de klazenpruik.

In ieder geval kreeg Paulus nu weer meer zelfvertrouwen. Hij richtte zich fier op. Nu kwam alles waarschijnlijk nog wel goed. Hij had nog niets bedorven. De dieren waren in een uitgelaten stemming, zoals dat hoort op sinterklaasavond.

Paulus greep in de zak, telkens weer en er daalde een regen van lekkernijen neer over al die wriemelende dierenlijfjes.

Het uiterlijk van de hulpsinterklaas was er anders niet op vooruit gegaan. Zijn baard hing nu aan één oor en onder die baard was duidelijk het kabouterbaardje te zien. De snor zat

